

روز جهانی کارگر دستاوردی انکارناپذیر برای عدالت اجتماعی

بیانیه مشترک شش جریان

یکشنبه، ۱ می ۲۰۲۲ - ۱۲:۵۶

هم میهنان،

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) روز نمادین کارگران در سراسر جهان است و ما سازمانهای امضا کننده این بیانیه اول ماه مه را به همه کارگران و

زحمتکشان و عدالت خواهان جهان شادباش میگوییم.

پیش از سال ۱۸۹۰، وضعیت و موقعیت کاری کارگران در کشورهای صنعتی بسیار طاقت فرسا و غیر انسانی بود. آنها مجبور بودند روزانه تا ۱۲ ساعت و در بعضی موارد حتی تا ۱۶ ساعت کار کنند. در دهه هشتاد قرن نوزدهم، جنبشهای کارگری در ایالات متحده رشد قابل ملاحظه ای یافتند که نتیجه آن تشکیل فدراسیون کار آمریکا مرکب از ۶ اتحادیه بود. در سال ۱۸۸۶، به دنبال تظاهرات گسترده ای که برای کاهش ساعات کار تا ۸ ساعت در شهرهای بزرگ آمریکا و به ویژه در شیکاگو صورت گرفت شماری از کارگران کشته، زندانی و دو تن نیز اعدام گردیدند. اما نتیجه این مبارزات تصویب قانون ۸ ساعت کار در بسیاری از کشورهای سرمایه داری بود.

در ایران، برگزاری اول ماه مه تقریباً سی سال پس از تصویب این روز به عنوان روز جهانی کارگر آغاز شد. نخستین بار در سال ۱۳۰۱ روز کارگر به طور گسترده ای توسط نهادها و گروههای مختلف جشن گرفته شد. از آن زمان روز اول مه با محدودیت هایی برگزار می شد تا اینکه در زمان زمامداری دکتر محمد مصدق، جشن روز کارگر آزاد اعلام گردید و بعد نیز در قانون کار

سال ۱۳۶۹ این روز به عنوان تعطیل رسمی به رسمیت شناخته شد.

در جمهوری اسلامی، سندیکاها و اتحادیه های کارگری به اتحادیه ای اسلامی تبدیل شدند و با وجود این که روز کارگر در قانون کار به رسمیت شناخته شده حکومت به کارگران و تشکلهای مستقل آنان اجازه راهپیمایی و تجمع نمی دهد. تنها تشکلهای اسلامی وابسته به حکومت هستند که می توانند به صورت کنترل شده تجمع و راهپیمایی برگزار کنند و آن ها نیز با ایجاد محدودیت هایی مانع شرکت عموم کارگران در این گونه تجمع ها می شوند.

وضعیت معیشتی و امنیت کار در جمهوری اسلامی رعایت نمی شود؛ فقدان امنیت شغلی و بهداشتی، سوانح مرگبار و بیماری اکثرا به عدم پرداخت دستمزد منجر می شود. دستمزدهای کارگران به ویژه کارگران «پیمانی» آنقدر پائین است که خانواده های آنان عموما در فلاکت بسر میبرند. بیکاری در میان جوانان و فارغ التحصیلان و خاصه زنان بسیار رایج است و رژیم با اعتراضات و اعتصابات خودجوش «گرسنگان» مانند آبان ۹۸ با خشونت مرگبار برخورد می کند.

وضعیت اقتصادی به شکل وحشتناکی تخریب شده است؛ جمعیت زیر خط فقر دم به دم در حال افزایش است. طبق داده های رسمی ۲۶ میلیون نفر در شرایط زیر خط فقر قرار دارند. قیمت دارو، مسکن چنان بالا رفته است که تامین آنها از توان مردم خارج گشته است. خدمات، سوخت، آب و برق، اینترنت و حذف ارز ترجیحی موجب افزایش شدید قیمت کالاهای اساسی و خوراکی مورد نیاز مردم شده است. ادامه تحریم های اقتصادی امریکا نیز به نوبه خود به تشدید بحران، رکود - تورمی و افت شاخص های کلان اقتصادی انجامیده است.

دامنه اعتراضات هر روز در حال گسترش می باشد؛ دولت رانت خوار و دزد سالار جمهوری اسلامی در عمل نشان داده است که نه تنها فاقد برنامه و راهکار برای پایان دادن به رکود اقتصادی و مهار تورم، ایجاد اشتغال و تأمین رفاه برای مردم است، بلکه روز به روز بر ابعاد آن ها نیز می افزاید. در سال گذشته اعتراضات کارگران، معلمان، پرستاران، بازنشستگان و سایر گروه های مزد و حقوق بگیر رکورد همه سالهای بعد از انقلاب را شکسته و تشدید سرکوب نتوانست مانع گسترش اعتراضات کارگری شود.

زحمتکشان خواستار تغییرات بنیادی هستند؛ اکنون دیگر مشخص است که سرکوب و دستگیر کردن کارگران و فعالان صنفی و مدنی کارگری و نیز معلمان آگاه کشور توسط رژیم ولایی ایران قادر به جلوگیری از ادامه مبارزه آنها برای تحقق خواست هایشان نیست. رژیم ولایی خود توان برآوردن این خواست ها را ندارد و تحقق این مطالبات مستلزم تغییرات بنیادی در نظام حکومتی است.

آزادی سندیکاهاى مستقل تضمین کننده رشد دموکراسى مى باشد: ما باور داریم که ایجاد سندیکاهاى مستقل و آزاد حق انکارناپذیر کارگران و دیگر اقشار زحمتکش جامعه ایران است. ایجاد سندیکاهاى مستقل نه تنها به استیفای حقوق کارگران و دیگر اقشار جامعه کمک مى کند، بلکه در جهت ارتقاء مبارزات سیاسى، تغییر فضا و دموکراتیزه شدن کشور نیز عمل خواهد کرد.

روز اول ماه مه فرصتى برای نشان دادن همبستگی کارگران و مزد بگیران و نیروهاى آزادى خواه و حامیان مطبوعاتی آنها و عدالت طلب کشور است. ما از تلاش کارگران برای برخورداری از یک زندگى انسانی و رفاه اجتماعى پشتیبانى مى کنیم.

ما امضا کنندگان این بیانیه روز جهانی کارگر را به همه کارگران جهان شادباش مى گوئیم و تحقق مطالبات زیر را موکداً خواستاریم:

- به بیکاران و جویندگان کار کمکهای بلاعوض پرداخته شود.
 - آزادی بیان و اعتصاب برای همه ی گروه های اجتماعى به رسمیت شناخته شود.
 - اول ماه مه را تعطیل رسمى اعلام گردد و هیچ محدودیتی در برگزاری جشن اول ماه مه اعمال نشود.
 - هر گونه تبعیض جنسى و بى عدالتى نسبت به زنان و کارگران مهاجر به ویژه کارگران افغانستانى در ایران از میان برداشته شود.
 - فعالان کارگرى زندانى از جمله اسماعیل بخشى، پروین محمدى و حامیان آنها سپیده قلیان و امیر امیرقلی و هم چنین علیرضا ثقفى، سندیکالیست و عضو کانون نویسندگان را فوراً و بدون قید و شرط آزاد شوند.
 - همه زندانیان سیاسى بی درنگ و بدون قید و شرط آزاد گردند.
 - بالاخره، ما معتقدیم که عدالت اجتماعى برای کارگران، زحمتکشان و دیگر اقشار جامعه بدون برکنارى نظام ولایت فقیه و برقرارى یک نظام ملى، عدالتخواه و دموکرات امکان پذیر نیست.
- فرخنده باد روز اول ماه مه، روز جهانی کارگران و زحمتکشان

دهم اردیبهشت ۱۴۰۰ برابر با آوریل ۲۰۲۲

اتحاد جمهوری خواهان ایران

جبهه ملى ایران - اروپا (سامان ششم)

حزب چپ ایران (فدائیان خلق)

حزب سوسیال دموکرات و لائیک ایران

سازمانهای جبهه ملی ایران در خارج از کشور همبستگی جمهوری خواهان ایران

اعلامیه